

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rudolfa Čirča a sudcov JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Ivana Machyniaka v právnej veci žalobcu **S. N.**, bývajúceho vo S., zastúpeného JUDr. S. S., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **JUDr. M. F.**, súdnemu exekútorovi, so sídlom v S., zastúpenému JUDr. A. M., advokátom so sídlom v S., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5 C 424/1999, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2005 sp. zn. 1 Co 216/04 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Svidník 31. mája 1999 sa žalobca domáhal voči žalovanému (po čiastočnom späťvzati žaloby) zaplattenia sumy 875 340,-- Sk s 18 % úrokmi z omeškania od 25.3.1999 do zaplattenia. V žalobe uviedol, že bol poškodený postupom žalovaného, ktorý ako súdny exekútor, vykonávajúci proti nemu exekúciu na vymoženie sumy 40 150,-- Sk v prospech oprávneného T. D., vykonal dňa 4.5.1998 súpis hnuiteľných vecí, do ktorého zahrnul motorového vozidlo zn. A.ŠPZ S., pričom 9.5.1998 vozidlo aj zaistil. Napriek upozorneniu, že na túto vec má záložné právo firma N., vozidlo hneď nevrátil, ale urobil tak až 16.2.1999. V dôsledku protiprávneho zadržiavania vozidla za dobu od 9.5.1998

do 16.2.1999 nemohol vykonávať prepravnú činnosť, čím mu bola spôsobená škoda vo forme ušlého zisku v žalovanej sume.

Okresný súd Svidník medzitýmnym rozsudkom z 23. apríla 2004 č.k. 5 C 424/99-187 určil, že za škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá žalovaný v celom rozsahu. Takto rozhodol poukazujúc na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyvodil záver, že žalovaný neoprávneným pojatím predmetného vozidla do súpisu hnutelných vecí v rámci vykonávanej exekúcie, znemožnil žalobcovi používanie tejto veci na prepravu, preto je daná jeho zodpovednosť za vzniklú škodu.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. júna 2005 sp. zn. 1 Co 216/04 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 114 240,-- Sk na účet jeho zástupcu JUDr. B. K. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na rozdiel od súdu prvého stupňa vyslovil názor, že žalovaný v súvislosti s výkonom exekúcie predajom hnutelných vecí žiadne zákonom stanovené povinnosti neporušil, keďže v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) bol oprávnený pojať do súpisu hnutelných vecí označené motorové vozidlo, s ktorým žalobca ako povinný samostatne disponoval, pričom existencia záložného práva k tejto veci v prospech tretej osoby podľa vtedy platnej právnej úpravy jej spísaniu nebránila.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v dôsledku neúplne zisteného skutkového stavu. Uviedol, že žalovaný viedol proti nemu aj ďalšie exekučné konanie, v ktorom na dražbe jemu patriacej nehnuteľnosti dňa 21.4.1998 udelil príklep najvyššiemu podaniu v sume 130 000,-- Sk, pričom musel vedieť, že z tohto výťažku bude uspokojená aj pohľadávka vymáhaná v exekúcii, v ktorej vykonal súpis hnutelných vecí, no napriek tomu motorové vozidlo zn. A. bezdôvodne zadržoval.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako nedôvodný zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Najvyšší súd predovšetkým z úradnej povinnosti skúmal existenciu väd konania taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 O.s.p. a iných väd, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, aj keď neboli dovolateľom namietané. Zistil, že z obsahu spisu žiadne takéto vady nevyplývajú. Následne sa zaoberal správnosťou napadnutého rozsudku z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, t.j. či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na správnom právnom posúdení veci. Nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť nesprávnu aplikáciu hmotného práva alebo jeho nesprávny výklad, ktorý má za následok nesprávne rozhodnutie.

V prejednávanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalovaný ako súdny exekútor v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. Er 1201/97, v ktorom žalobca vystupoval ako povinný, vykonával exekúciu predajom hnutelných vecí, v rámci ktorej dňa 4.5.1998 zahrnul do súpisu hnutelných vecí motorové vozidlo zn. A. ŠPZ S., s ktorým žalobca samostatne disponoval, a zároveň toto vozidlo aj zaistil. Na návrh subjektu označeného ako „firma N.“ bolo na Okresnom súde Svidník začaté konanie, vedené pod sp. zn. 5 C 677/98, o vylúčení predmetného motorového vozidla z exekúcie z dôvodu existencie záložného práva k nemu. Vzhľadom na vydanie vozidla tomuto subjektu dňa 16.2.1999, bolo konanie o jeho vylúčení z exekúcie pre späťvzatie návrhu zastavené.

Exekútor urobí opatrenia, aby sa v byte povinného, prípadne na inom mieste, kde má povinný svoje veci umiestnené, spísali veci, ktoré by sa mohli predať, a to v takom rozsahu, aby výťažok predaja spísaných vecí postačil na uspokojenie pohľadávky a jej príslušenstva spolu s trovami exekúcie (§ 120 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku).

Právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie veci z exekúcie podľa osobitného predpisu (§ 55 ods. 1 Exekučného poriadku).

Exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona (§ 33 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku v znení do 30.6.1998).

Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle citovaného ustanovenia § 33 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku bola a aj v súčasnej dobe je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nedbanlivostným konaním zodpovedného subjektu. V spojení s § 420 ods. 1 Obč. zákonníka predpokladmi tejto zodpovednosti sú vznik škody, protiprávne konanie alebo opomenutie exekútora alebo jeho zamestnanca súvisiace s činnosťou podľa Exekučného poriadku (najmä postup v rozpore s týmto právnym predpisom) a príčinná súvislosť medzi týmto konaním alebo opomenutím a vznikom škody. Predpoklady vzniku zodpovednosti musí preukázať poškodený.

Exekútor postupujúci podľa citovaného ustanovenia § 120 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku môže spísať všetky veci, ktoré sa v byte povinného alebo v jeho inom priestore nachádzajú. Pokiaľ by tretia osoba mala právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, mohla by podať žalobu na vylúčenie veci z exekúcie v zmysle § 55 ods. 1 Exekučného poriadku. Právo na vec nepripúšťaajúce exekúciu je predovšetkým vlastnícke právo tretej osoby a s účinnosťou od 1.1.2003 (po účinnosti novely Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 526/2002 Z.z.) aj záložné právo tretej osoby.

V prejednávanej veci odvolací súd správne interpretoval a aplikoval uvedené ustanovenia Exekučného poriadku na zistený skutkový stav. Aj podľa dovolacieho súdu neboli splnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mu mala byť spôsobená v súvislosti s exekučnou činnosťou. Nebol totiž daný základný predpoklad tejto zodpovednosti a to porušenie povinností, resp. nesprávny postup žalovaného ako súdneho exekútora. V rámci vykonávanej exekúcie bol žalovaný oprávnený pojať do súpisu hnutelných vecí motorové vozidlo nachádzajúce sa u žalobcu, o ktorom tento tvrdil, že je jeho vlastníctvom, a nebol povinný vozidlo z exekúcie vylúčiť len na základe toho, že k nemu mal mať záložné právo iný subjekt. Takúto povinnosť by mal iba na základe právoplatného rozsudku o jeho vylúčení z exekúcie, vydaného v konaní o tzv. excindačnej žalobe, t.j. žalobe tretej osoby o vylúčenie tejto veci z exekúcie. Okrem toho, ako správne

konštatoval odvolací súd, v čase vykonania súpisu hnutelných vecí žalovaným záložné právo podľa platnej právnej úpravy nebolo právom vylučujúcim vec z exekúcie.

So zreteľom na uvedené dovolací súd, stotožňujúc sa s právnymi závermi odvolacieho súdu ako i s dôvodmi jeho rozsudku, na ktoré v podrobnostiach poukazuje, dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcu uvedenými v dovolaní, týkajúcimi sa vedomosti žalovaného, že vymáhaná pohľadávka môže byť uspokojená z výťažku dosiahnutého v rámci inej exekúcie, dovolací súd poznamenáva, že sa nimi nemohol zaoberať, pretože v dovolacom konaní nie je oprávnený vykonávať dokazovanie a správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom posudzuje vo väzbe na skutkový stav zistený v základnom konaní.

Úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy súvisiace s odmenou jeho právneho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva, lebo v porovnaní s jeho vyjadreniami v základnom konaní neobsahovali nové okolnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2009

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová